

Chương 224: Có cái gì không dám?

Thực mau, Trình Mặc dẫn Lâm Yên đi tới một gian phòng bao riêng biệt hai tầng.

Lâm Yên đứng ở cửa, nhìn lướt qua bên trong.

Chỉ thấy trong phòng bao âm u lạnh lẽo, trang trí xa hoa cổ kính, nhưng lúc này bàn trà phòng bao vỡ vụn, bình hoa cũng vỡ, bức tranh treo xiêu xiêu vẹo vẹo, bên cạnh còn có đủ loại ngăn tủ và vật trang trí bị sập.

Toàn bộ phòng bao có thể nói là một mảnh hỗn độn, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì...

Chỉ thấy trên sofa ngồi một thiếu niên tóc quăn, trong miệng thiếu niên ngậm một viên kẹo que.

Cô gái mặc đồ da màu đen, buộc tóc đuôi ngựa về mặt đây nôn nóng đang đi qua đi lại. Một người đàn ông trẻ tuổi dựa nghiêng chỗ thang lầu đối diện lầu một, người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, để mái tóc dài màu đen, không biết dùng vòng bằng kim loại gì đó cột ở sau đầu, trước ngực túi áo tây trang màu đỏ sẫm cắm một đóa hoa Tulip màu trắng.

Chẳng qua, cánh hoa Tulip đã bị ngắt đến lung tung rối loạn, chỉ héo héo dư lại vài cánh.

Gân như Lâm Yên mới vừa cất bước đi vào trong nháy mắt, ba người lập tức ngời dậy, động tác nhất trí nhìn về phía cô.

Đặc biệt là cô gái mặc đồ đen ở giữa, ánh mắt nhìn cô lạnh băng đến xương, giống như có thâm cừ đại hận gì với cô.

Lâm Yên không có thời gian để ý tới ba người này làm gì, trực tiếp mở miệng với Trình Mặc dẫn đường ở một bên: “Bùi Duật Thành đâu?”

Không đợi Trình Mặc mở miệng nói chuyện, đột nhiên một người từ bên hông xông ra, kích động không thôi xông về phía cô, “Chị dâu! Chị dâu chị đã tới rồi!!!”

Bùi Vũ Đường...

Nhìn thấy Bùi Vũ Đường, sắc mặt Lâm Yên mới thoáng hòa hoãn vài phần, “Tam thiếu.”

“Chị dâu...”

Không đợi Bùi Vũ Đường nói xong, Lâm Yên nhú mày, cắt lời hăn, “Tam thiếu, cậu vẫn là gọi tên của tôi đi.”

“A, tại sao...” Bùi Vũ Đường khó hiểu có loại dự cảm không tốt.

Lúc này, Bùi Nam Như cũng đã đi tới, sắc mặt của Bùi Nam Như giống như cũng vô cùng mệt mỏi, nhìn thấy Lâm Yên, lập tức nôn nóng mở miệng hỏi tới: “Lâm tiểu thư, tối hôm qua cô cùng anh của tôi gặp mặt sao? Mạo muội hỏi một câu, tối hôm qua... Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Tôi và anh của anh đã chia tay.” Lâm Yên mặt không lộ vẻ gì mở miệng.

Sau khi nghe được lời của Lâm Yên, Bùi Nam Như nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Bùi Vũ Đường cũng tròn mắt há hốc mồm, trên mặt đều là biểu hiện giống như trời sập xuống, “Chị... Chị nói cái gì! Chị cùng anh cả của tôi chia tay!!!”

Không chỉ là Bùi Vũ Đường, tất cả những người khác trong phòng cũng đều thay đổi sắc mặt.

Tân Hoan yên lặng đỡ trán, “Oh my god... Khó trách mà...”

Tinh Trâm vừa cắn kẹo que vừa nhún vai nói, “Tôi đã nói thuốc ổn định xảy ra vấn đề mà, thế nào! Tất cả các người đều thiếu tôi một cây kẹo que!”

Quý Lan cả người mặc đồ đen nghe được lời này, sắc mặt âm trầm nở ra nước, trực tiếp bước tới trước mặt Lâm Yên.

Lúc cô gái tới gần trong nháy mắt, Lâm Yên lập tức cảm nhận được một cỗ đè ép cùng nguy hiểm thật lớn.

“Lâm Yên! Cô làm sao dám! Cô nghĩ cô là thứ gì?”

Nghe được cô gái ào phun ra những lời này, sắc mặt Lâm Yên cũng nháy mắt âm trầm xuống, con ngươi rũ xuống phát ra một tiếng cười nhẹ, “A, không dám? Tôi ngược lại muốn hỏi một chút... Tôi chia tay mà thôi, có cái gì không dám? Tôi chia tay với ai, là thứ gì, liên quan cô cái rắm!”

“Cô...” Hơi thở lạnh lẽo quanh người Quý Lan lập tức che trời lấp đất trút xuống, tay phải giống như móng vuốt sắc nhọn chụp về phía cổ Lâm Yên.